

Arrest

nr. 101 248 van 19 april 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Ghanese nationaliteit te zijn, op 26 oktober 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 25 september 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 30 november 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 december 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat P. VANCRAEYNES verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Het feitenrelaas, zoals weergegeven in de bestreden beslissing, luidt als volgt:

“U verklaarde de Ghanese nationaliteit te bezitten en geboren te zijn in E.. U behoort tot de Haussa-etnie en u bent moslim.

Uw vader was militair in het Ghanese leger. Op een dag vroeg toenmalig president J.J. Rawlings hem om een missie uit te voeren waarbij hij mensen moest doden. Uw vader weigerde dit. Via een bevriende militair vernam uw vader dat J.J. Rawlings plannen had om uw vader te doden, omdat hij geweigerd had zijn missie uit te voeren. Uw vader besloot het land te verlaten en vertrok met uw moeder en u – toen nog een baby - naar Niger. Nadat jullie daar een tijd verbleven hadden reisden jullie verder naar Libië. In Libië vestigden uw ouders zich in Gurugi, Tripoli. Via een tussenpersoon kon uw vader aan

de slag als militair. In opdracht van Khadafi bewaakte hij opslagplaatsen van wapens. Khadafi bekostigde de huisvesting van jullie gezin en jullie kregen ook een 'pataka' (verblijfsvergunning), die jullie telkens verlengden. In juli 2011 stopte uw vader met werken, omdat er een gewapend conflict uitbrak in Libië. In september 2011 kwamen troepen uit Benghazi naar jullie huis. Uw vader werd geïdentificeerd als een recruit van Khadafi. Hij ontkende, maar hij werd door leden van de Benghazi-troepen omgebracht. U hoorde uw moeder schreeuwen en verliet daarop het huis. U verschool zich bij een Libische vriend in dezelfde wijk. Hij stelde u voor aan een kennis die u naar de haven bracht. Deze man bracht u onder in een schip dat een tijd later in een u onbekend Europees land aanmeerde. U ging van boord en ontmoette een (vermoedelijk Belgisch) echtpaar, dat u naar België bracht, waar u op 15 december 2011 aankwam. U vroeg de volgende dag asiel aan."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker zet het enig middel uiteen als volgt:

"Overwegende dat de verzoeker een eerste middel neemt van de schending van het artikel 1, sectie A, §2 van het Verdrag van Geneve van 28 juli 1951, van de artikelen 48/3, 48/4 en 57/7bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, evenals van de gegrondheid en de rechtsgeldigheid van de beslissing betreffende de hoedanigheid van vluchteling en het subsidiair beschermings-statuuut en van het beginsel van het gezag van gewijsde.

Overwegende dat het Commissariaat-generaal voor Vluchtelingen en Staatlozen geweigerd heeft de hoedanigheid van vluchteling aan de verzoeker toe te kennen om reden dat hij in geval van terugkeer naar GHANA het risico niet loopt vervolgingen in de zin van het artikel 48/3 of ernstige schade in de zin van het artikel 48/4 van de voormelde wet van 15 december 1980 te ondergaan.

Dat deze verschillende verwijten bijgevolg onderzocht dienen te worden.

1. Het artikel 57/7bis van de wet van 15 december 1980

Overwegende dat de tegenpartij de verklaringen van de verzoeker nooit aan de orde stelt.

Dat, zowel de problemen die zijn vader met president RAWLINGS ondervonden heeft, zijn vlucht uit GHANA toen hij een baby was, als de problemen die in LIBIE tijdens het gewapend conflict tegengekomen werden, niet betwist worden.

Dat de tegenpartij geen enkele tegenstrijdigheid, incoherentie en/of onwaarschijnlijkheid in zijn relaas genoteerd heeft.

Dat dit een ernstige aanwijzing is van een hoge geloofwaardigheid van zijn asielaanvraag.

Dat de tegenpartij met dit element rekening had moeten houden.

Dat dit in ieder geval het doel van de wetgever was, toen hij het artikel 57/7 bis van de wet van 1980 in de wet van 1980 gevoegd heeft, bepalend dat : "De Commissaris- generaal beschouwt het feit dat een asielzoeker reeds werd vervolgd, reeds ernstige schade heeft ondergaan, of reeds rechtstreeks is bedreigd met dergelijke vervolging of met dergelijke schade, als een duidelijke aanwijzing dat de vrees voor vervolging gegrond is en het risico op ernstige schade reëel is, tenzij er goede redenen zijn om aan te nemen dat die vervolging of ernstige schade zich niet opnieuw zal voordoen en dat ze niet op zich een gegronde vrees voor vervolging uitmaken

Dat de vader van de verzoeker in GHANA door president RAWLINGS met de dood bedreigd werd.

Dat de verzoeker en zijn familie in LIBIE als pro-Kadhafi bekeken werden en dat zij hierdoor op het ogenblik van de "revolutie" het slachtoffer van vervolgingen geweest zijn.

Dat de wetgever gewenst heeft dat, zodra de Commissaris deze problemen niet aan de orde stelt, en, bijgevolg, vaststelt dat de feiten vaststaan, hij eruit zou afleiden dat de vrees van de vreemdeling gegrond zijn, behoudens vaststelling dat de vervolgingen zich in de toekomst niet meer zouden kunnen voordoen.

Dat het artikel 57/7bis bijgevolg een omkering van de bewijslast invoert, die dus op de tegenpartij rust, hetzij vaststellen dat het risico in geval van terugkeer verdwenen zou zijn.

Dat de tegenpartij de asielaanvraag van de verzoekers vanuit de invalshoek van deze wettelijke beschikking zelfs niet onderzocht heeft.

Dat deze Rechtsmacht dit gemakkelijk standpunt van de tegenpartij in een arrest van 29 april 2011 reeds bestraft heeft : "Anderzijds, overeenkomstig het artikel 57/7 van de wet van 15 december 1980, wordt het feit dat een aanvrager reeds vervolgd werd, aangezien als een duidelijke aanwijzing dat de vrees voor vervolging gegrond is, tenzij er goede redenen zijn om aan te nemen dat die vervolging zich niet opnieuw zal voordoen en dat ze op zich geen gegronde vrees voor vervolging uitmaakt. In specie

toont de verwerende partij niet aan dat er gegronde redenen bestaan om te denken dat de door de verzoekster geleden vervolging zich niet meer zal voordoen. " (arrest nr. 60739).

Dat het vluchtelingenstatuut aan de verzoekers bijgevolg toegestaan moet worden.

2. Het land van de nationaliteit of het land van verblijf.

Overwegende dat de asielaanvraag van de verzoeker met de in LIBIE ondervonden problemen verbonden is.

Dat de asielaanvraag van de verzoeker volgens de tegenpartij echter uitsluitend in verhouding tot GHANA en niet tot LIBIE onderzocht moet worden : aangezien hij niet staatloos is, moeten de vrezen in verhouding tot het land van herkomst onderzocht worden.

Dat zij zich grondt op het feit dat de verzoeker te E. geboren is, dat hij van Hausa nationaliteit is, dat hij verklaart van Ghanese nationaliteit te zijn, dat zijn ouders een Ghanees paspoort hadden, en dat noch hem, noch zijn familie de Libische nationaliteit, maar slechts een verblijfsrecht gehad hebben.

Dat de tegenpartij echter de moeite niet genomen heeft om na te gaan of de verzoeker werkelijk de Ghanese nationaliteit bezat.

Dat de verzoeker inderdaad bijna 20 jaar geleden GHANA verlaten heeft.

Dat hij er sindsdien niet meer naartoe teruggekeerd is.

Dat hij over geen enkel identiteitsdocument beschikt, noch voor hem, noch voor zijn ouders.

Dat de verzoeker, gezien hij GHANA, zeer vroeg verlaten heeft, zelfs niet weet of zijn geboorte wel degelijk geregistreerd werd overeenkomstig het artikel 11 van het wetboek van nationaliteit.

Dat het feit dat de verzoeker zich als een Ghanese staatsburger beschouwt, omdat hij in dit land geboren is, geenszins betekent dat hij werkelijk deze nationaliteit bezit.

Dat de tegenpartij, besluitend dat zijn asielaanvraag uitsluitend ten opzichte van GHANA onderzocht moet worden, en niet van LIBIE, het enig land dat de verzoeker kent, eerst diende na te gaan of deze daadwerkelijk over deze nationaliteit beschikte.

Dat, bovendien, zelfs in de veronderstelling dat de verzoeker wel degelijk de Ghanese nationaliteit bezit, nog nagegaan moest worden of hij deze niet verloren had, aangezien eraan herinnerd dient te worden dat de verzoeker het land verlaten heeft toen hij nog een baby was.

Dat het artikel 18 van het Ghanees wetboek van nationaliteit stelt dat een Ghanees de nationaliteit van dit land kan verliezen indien geacht wordt dat zijn houding strijdig is met de staatsveiligheid of nadelig is voor de zedelijkheid of de openbare orde.

Dat de verzoeker hieromtrent eraan herinnert dat zijn ouders GHANA niet van harte of wegens beroepsverplichtingen verlaten hebben, maar dat zij uit dit land gevlucht zijn omdat zij er zich wegens het politiek stelsel van die tijd in gevaar voelden.

Dat zij in LIBIE hulp zijn komen vragen.

Dat, zelfs indien zij de hoedanigheid van vluchteling niet aangevraagd hebben, zij de facto de bescherming van de Libische overheden gevraagd hebben, en dat zij trouwens een verblijfsrecht bekomen hebben.

Dat de houding van zijn ouders bijgevolg voor strijdig met de staatsveiligheid of nadelig voor de zedelijkheid of de openbare orde gehouden kan worden.

Dat dus niet uitgesloten mag worden dat, zowel zijn ouders als de verzoeker, de Ghanese nationaliteit verloren hebben wegens de vlucht van zijn ouders en hun tegenstelling met de politieke overheden.

Dat deze Rechtsmacht bijgevolg niet van mening mag zijn dat zij in het bezit is van alle elementen om huidig beroep te onderzoeken, en dat zij, krachtens het artikel 39/2 van de wet van 15 december 1980 de bestreden beslissing moet vernietigen teneinde aan de tegenpartij toe te staan aanvullende onderzoeksmaatregelen te leiden.

4. De afwezigheid van een gegronde vrees voor vervolging of ernstige schade.

Overwegende dat de tegenpartij besluit dat de verzoeker het vluchtelingenstatuut of het subsidiaire beschermingsstatuut niet mag bekomen om reden dat hij geen enkel risico loopt een vervolging in de zin van het artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980, of een ernstige schade in de zin van het artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 te ondergaan.

Dat vastgesteld dient te worden dat dit besluit onjuist is aangezien de tegenpartij slechts de risico's in geval van terugkeer naar GHANA en niet naar LIBIA onderzocht heeft.

Dat een vernietiging van de bestreden beslissing wat dat betreft volkomen gegronnd zou zijn, teneinde aan de tegenpartij toe te staan de asielaanvraag van de verzoeker in verhouding tot LIBIE opnieuw te onderzoeken.

Dat de verzoeker in ieder geval geen andere keuze heeft dan aan de in de bestreden beslissing ingeroepen argumenten te antwoorden.

a. De problemen met J.J. RAWLINGS

Overwegende dat de verzoeker de omstandigheden van zijn vertrek uit GHANA, toen hij een baby was, uitgelegd heeft.

Dat zijn vader in conflict was met J. J. RAWLINGS, die toen president was.

Dat de tegenpartij verklaart dat zijn problemen niet meer actueel zijn, aangezien RAWLINGS sinds 2001 niet meer president is, dat zijn vader daarenboven overleden is, en dat er voor hem geen enkele reden zou zijn om zijn zoon aan te vallen.

Dat het echter een loutere subjectieve beoordeling betreft.

Dat, alhoewel RAWLINGS de president van GHANA niet meer is, hij in het land echter nog veel macht heeft.

Dat hij op het politiek gebied, met name, in zijn partij NDC (Nationaal Democratisch Congres), nog zeer actief is.

Dat hij onlangs als bijzondere bemiddelaar voor de Afrikaanse Unie in SOMALIE verkozen werd.

Dat zijn echtgenote, Nana Konadu Rawlings, zich kandidaat voor de volgende presidentiële verkiezingen van december 2012 gesteld heeft.

Dat zij op het politiek gebied dus eveneens zeer actief is.

Dat J. J. RAWLINGS in dit land bijgevolg steeds macht blijft behouden.

Dat het dus geenszins zeker is dat de verzoeker in geval van terugkeer naar GHANA geen problemen zal ondervinden, en dit des te meer dat hij in België het asiel aangevraagd heeft.

Dat de tegenpartij in ieder geval op grond van het artikel 57/7 bis dient te bewijzen, quod non, dat het risico volkomen niet bestaat voor zover de door de vader van de verzoeker ondergane vervolgingen niet aan de orde gesteld werden.

b. De vrezen van de verzoeker in geval van terugkeer.

Overwegende dat de verzoeker uitgelegd heeft dat hij niet naar GHANA wou terugkeren omdat hij niemand kende, dat hij daar geen enkele familie en geen enkele houvast had.

Dat hij in geval van terugkeer weer alleen en zonder bestaansmiddelen gaat zijn.

Dat de tegenpartij van mening is dat de redenen geen enkel verband met het Verdrag van Geneve hebben.

Dat zij echter de vrezen van de verzoeker slechts gedeeltelijk onderzocht heeft.

Dat de verzoeker inderdaad in GHANA geboren is, dat hij van Hausa etnische afkomst is en heel zijn leven in LIBIE geleefd heeft.

Dat de tegenpartij deze elementen niet betwist.

Dat zij zo rekening had moeten houden met de huidige toestand van de Ghanese migranten afkomstig van LIBIE, wanneer zij naar GHANA terugkeren.

Dat een recente studie van de I.O.M. zo aantoonde dat de toestand van de Ghanese migranten rampzalig is : "dans tous les pays étudiés, les migrants de retour se sont retrouvés dans une situation très difficile et ont souvent fait part de leurs sentiments de désespoir, d'anxiété et de frustration".

Dat deze eraan toevoegt dat "dans bien des cas, les migrants de retour ont déclaré se sentir diminués, humiliés et ridiculisés; ils ont subi le mépris et les mauvais traitements des membres de leur communauté et se sont trouvés fragilisés et déstabilisés sur le plan émotionnel".

Dat het verslag van de I.O.M. anderzijds de vrezen van de verzoeker bevestigt : "les préoccupations les plus courantes et les plus apparentes étaient l'emploi, le soutien financier, les dépenses quotidiennes et le logement ».

Dat "au manque de ressources financières s'ajoutaient d'autres obstacles majeurs à la réintégration, dont le traumatisme psychologique, la perte de terres ou de biens, et les dettes".

Dat, zelfs indien de tegenpartij van mening was dat de vrezen van de verzoeker geen enkel verband met de criteria van het Verdrag van Geneve hadden, deze zijn aanvraag onder de invalshoek van de subsidiaire bescherming had moeten onderzoeken.

Dat vastgesteld dient te worden dat een dergelijke analyse niet uitgevoerd werd.

Dat het artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 nochtans stelt dat ernstige schade bestaat uit het risico onmenselijke en vernederende behandelingen te ondergaan.

Dat het feit zich alleen en zonder bestaansmiddelen terug te vinden, in een land dat hij niet kent, en in hetgeen hij slecht onthaald zal zijn duidelijk een schending van de rechten van de mens in de zin van het artikel 3 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens uitmaakt.

Dat een nietigverklaring van de bestreden beslissing volkomen gegrond is om aan de tegenpartij toe te staan het dossier van de verzoeker vanuit deze invalshoek te onderzoeken."

2.2. Artikel 48/3, § 1 van de vreemdelingenwet bepaalt:

"De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967."

Dit artikel verwijst naar artikel 1 van het Internationaal verdrag van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen, B.S. 4 oktober 1953.

Luidens artikel 1, A (2) van dit verdrag is een vluchteling elke persoon die *“(...) uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil inroepen, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waarvan hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen, niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren.”*

De hoedanigheid van vluchteling in overeenstemming met artikel 1, A (2) van de Vluchtelingenconventie en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet dat naar dat artikel verwijst, dient aldus getoetst te worden aan het land waarvan de verzoekende partij de nationaliteit heeft, of indien de asielaanvrager staatloos is, aan het land waar hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had.

2.3. Het probleem van het bewijs van de nationaliteit van de asielzoeker stoot echter op moeilijkheden zowel in rechte als in feite waarmee rekening dient te worden gehouden in de redenering die wordt gevolgd. Enerzijds bepaalt artikel 144 van de Grondwet dat geschillen over burgerlijke rechten bij uitsluiting tot de bevoegdheden van de hoven en rechtbanken behoren en anderzijds bepaalt 145 van de Grondwet dat geschillen over politieke rechten tot de bevoegdheid van de rechtbanken behoren, behoudens de bij de wet gestelde uitzonderingen. De Raad heeft bijgevolg geen rechtsmacht om kennis te nemen van geschillen die betrekking hebben op burgerlijke rechten of om kennis te nemen van geschillen die betrekking hebben op politieke rechten die de wetgever hem niet uitdrukkelijk heeft toegewezen. Aangezien de geschillen betrekking hebben op een nationaliteit van een persoon die niet een door de wetgever aan de hoven en rechtbanken onttrokken politiek recht tot voorwerp hebben, heeft de Raad geen rechtsmacht om de nationaliteit van de asielzoeker te bepalen, noch om te beslissen welke nationaliteit deze bezit, of hij er meerdere heeft dan wel of hij staatloos is.

Het voorgaande mag uiteraard niet tot gevolg hebben dat het onderzoek van de gegrondheid van een asielaanvraag onmogelijk wordt gemaakt. Hieruit wordt evenwel afgeleid dat in geval van twijfel over de nationaliteit van de asielzoeker of, indien hij er geen heeft, over het land waar hij zijn gewone verblijfplaats had, het beide partijen toekomt de Raad zo precies en gedetailleerd mogelijk in te lichten over de bepaling van het land ten aanzien van hetwelk het onderzoek van de beschermingsaanvraag dient te worden uitgevoerd. Daarbij mag evenwel niet worden voorbijgegaan aan de plicht tot medewerking die op de asielzoeker rust.

2.4. De bestreden weigering tot toekenning van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus wordt gemotiveerd als volgt :

“Vooreerst kan worden opgemerkt dat uw asielaanvraag ten opzichte van Ghana dient te worden beoordeeld, het land waarvan u de nationaliteit zegt te hebben, en niet ten opzichte van Libië, het land waar u het grootste deel van uw leven heeft doorgebracht.

U verklaarde tijdens uw asielrelaas consequent de Ghanese nationaliteit te bezitten. Hoewel u geen documenten voorlegde om uw Ghanese nationaliteit te staven, blijkt de beperkte informatie die u over Ghana verschaftte – rekening houdend met het feit dat u nog een baby was op het moment dat u Ghana verliet (gehoor CGVS, p. 2) – te stroken met de werkelijkheid. De door u opgegeven geboorteplaats E. kon worden teruggevonden als een bestaande plaats in Ghana en ook de etnische groep Hausa, waartoe u behoort en wiens taal u sprak tijdens het gehoor door het CGVS, kon als dusdanig worden teruggevonden als een bestaande etnische groep in Ghana (zie informatie in het administratief dossier). Verder blijkt de door u aangehaalde J.J. Rawlings (gehoor CGVS, p. 7) inderdaad staatshoofd te zijn geweest van Ghana in het begin van de jaren '90, toen uw ouders en u Ghana hebben verlaten (gehoor CGVS, p. 2 en zie informatie in het administratief dossier). U stelde ook nog dat uw ouders beiden een Ghanes paspoort hadden (gehoor CGVS p. 5). Bovendien gaf u doorleefde verklaringen over uw status (en die van uw familie) als (Ghanese) migrant(en) in Libië (gehoor CGVS, p. 5). U zei dat noch u, noch uw ouders de Libische nationaliteit hebben verworven, dat jullie geen asiel vroegen (gehoor CGVS, p. 6), maar dat jullie een verlengbare pataka (verblijfsvergunning) hadden voor Libië (gehoor CGVS, p. 4 en 5). Op basis van het voorgaande kan worden aangenomen dat u de Ghanese nationaliteit bezit. Overeenkomstig de definitie van de term vluchteling zoals vervat in artikel 1, A (2), van het Internationaal verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951, en de voorwaarden voor de toekenning van de

subsidiare beschermingsstatus vervat in artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, dient elke asielaanvraag, met inbegrip van de vraag tot toekenning van de subsidiare beschermingsstatus, beoordeeld te worden ten aanzien van het land van herkomst van de asielzoeker, en slechts ten aanzien van het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef indien het een staatloze betreft. De door u ingeroepen vrees dient dan ook beoordeeld te worden ten aanzien van Ghana en niet ten aanzien van Libië.

Verder dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw 'vrees voor vervolging' in de zin van de Vluchtelingenconventie of een 'reëel risico op het lijden van ernstige schade' zoals bepaald in de definitie van subsidiare bescherming aannemelijk te maken.

Vooreerst zijn de door u aangehaalde feiten die aan de basis lagen van het vertrek van uw ouders uit Ghana in het begin van de jaren '90 niet meer actueel.

U stelde dat uw vader Ghana verliet, omdat hij als militair onder het regime van J.J. Rawlings geweigerd had een missie in opdracht van Rawlings te vervullen (gehoor CGVS, p. 7). Uit informatie waarover het CGVS beschikt blijkt echter dat Rawlings al sedert 2001 geen president meer is, en intussen opgevolgd werd door verschillende andere democratisch verkozen presidenten. Bijgevolg is het bijzonder onwaarschijnlijk dat u – als zoon van een intussen overleden vader die in de vroege jaren '90 een missie weigerde te vervullen voor Rawlings – (hierdoor) problemen zou krijgen, laat staan zou worden vervolgd bij terugkeer naar Ghana of er een reëel risico op het lijden van ernstige schade zou lopen.

Daarenboven houden de motieven die u aanhaalt en die u ervan weerhouden om terug te keren naar Ghana geen verband met één van de criteria van de Conventie van Genève voor de toekenning voor asiel, en deze motieven kunnen evenmin geïnterpreteerd worden als een 'reëel risico op het lijden van ernstige schade'.

Op de vraag wat er zou gebeuren als u zou terugkeren naar Ghana, antwoordde u dat u niemand kent in Ghana; dat u een baby was toen u vertrok. U stelde dat u niet inziet hoe u daar uw leven gaat opbouwen. Gevraagd of het gevaarlijk voor u zou zijn om terug te keren naar Ghana, antwoordde u dat het gevaarlijk zou zijn in de zin dat u er geen persoon heeft om u te beschermen en dat zelfs als er niets gebeurt niemand er u kan onthalen en dat u er niemand kent (gehoor CGVS, p. 8). Wanneer u later tijdens het gehoor nog eens gevraagd wordt waarom Ghana geen optie voor u is, stelde u dat uw vrees is dat u niemand kent in Ghana ; dat uw ouders geen gegevens van familie hebben achtergelaten en dat u ook niet weet waar u moet verblijven in Ghana (gehoor CGVS, p. 11).

De door u aangehaalde redenen – gebrek aan perspectief, opvang en contacten in uw land van oorsprong - zijn echter allemaal van louter praktische aard en houden geen verband met de Conventie van Genève voor de toekenning van asiel. Deze motieven rechtvaardigen evenmin de toekenning van subsidiare bescherming.

Uit dit alles blijkt dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u met betrekking tot Ghana een 'gegronde vrees voor vervolging' zou kunnen invoeren of er bij terugkeer een 'reëel risico op het lijden van ernstige schade' zou lopen, zoals bepaald in de definitie van subsidiare bescherming.

U legde geen documenten voor om uw identiteit of reisweg te staven.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiare bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2.5. De Raad stelt samen met de verwerende partij vast dat verzoeker zelf geen enkel document heeft aangebracht waaruit zijn nationaliteit zou blijken. Echter, zowel bij de verklaring ingevuld bij de Dienst Vreemdelingenzaken als tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal verklaarde hij dat hij in E. (Ghana) geboren is, dat hij de Ghanese nationaliteit heeft, dat beide ouders de Ghanese nationaliteit hadden en dat hij nooit de Libische nationaliteit heeft gehad (verklaring DVZ, adm. doss. stuk 13, p. 6 en gehoorverslag CGVS, adm. doss. stuk 5 p. 4). De verwerende partij heeft de verklaringen van verzoeker beoordeeld en is, zoals dat werd uiteengezet in de bestreden beslissing, tot de conclusie gekomen dat

kan worden aangenomen dat verzoeker de Ghanese nationaliteit bezit, zodat zijn vrees ten aanzien van Ghana moet worden beoordeeld. Gelet op zijn eigen verklaringen over zijn nationaliteit, die door de verwerende partij plausibel werden bevonden, en gezien de medewerkingsplicht die zoals reeds gesteld op de asielzoeker rust, is het verre van ernstig dat verzoeker thans doet gelden dat al deze elementen nog niet aantonen dat hij werkelijk de Ghanese nationaliteit bezit en dat de verwerende partij dat eerst diende na te gaan, en ook diende na te gaan of verzoekende partij de Ghanese nationaliteit nog niet verloren had. De commissaris-generaal heeft wel degelijk de beschikbare informatie over de nationaliteit van verzoekende partij, met name hogergenoemde verklaringen, onderzocht en heeft vastgesteld dat de beperkte informatie die hij over Ghana verschaftte strookt met de werkelijkheid en dat de verklaringen die hij aflegde over zijn status als Ghanese migrant in Libië doorleefd zijn. In het licht van al deze vaststellingen kan verzoekende partij geenszins worden gevolgd waar hij stelt dat de commissaris-generaal niet de moeite heeft genomen na te gaan of verzoekende partij de Ghanese nationaliteit werkelijk bezat.

Waar verzoeker in zijn betoog twijfel tracht te zaaien over zijn Ghanese nationaliteit en stelt dat de verwerende partij had moeten nagaan of hij die inmiddels niet had verloren, kan slechts worden benadrukt dat hij daarover tijdens het gehoor met geen woord over heeft gerept –integendeel heeft hij steeds onmiskenbaar aangegeven de Ghanese nationaliteit te bezitten- en dat het in eerste instantie aan de asielzoeker toekomt om te voldoen aan de bewijslast die op hem rust. Aangaande zijn stelling dat het niet uitgesloten is dat hij de Ghanese nationaliteit verloren zou hebben, oordeelt de Raad dat, naast de vaststelling dat hij dit nooit eerder heeft aangegeven, verzoeker geen concrete en objectieve elementen bijbrengt dat dat daadwerkelijk het geval zou zijn, maar zich beperkt tot louter hypothetische beweringen. Met zijn loutere verklaringen dat hij twintig jaar geleden Ghana verlaten heeft, er sindsdien niet meer naartoe teruggekeerd is, over geen enkel identiteitsdocument beschikt, niet weet of zijn geboorte in Ghana wel geregistreerd is, en stelt dat niet mag worden uitgesloten dat hij misschien de Ghanese nationaliteit heeft verloren omdat de houding van zijn ouders voor strijdig met de staatsveiligheid of nadelig voor de zedelijkheid van de openbare orde kan worden gehouden, toont hij niet aan dat hij, in strijd met wat hij steeds consequent heeft verklaard, niet de Ghanese nationaliteit zou hebben. De voorgelegde uittreksels uit de nationaliteitswetgeving van Ghana laten niet toe hierover anders te besluiten.

Kortom, nergens uit het rechtsplegingsdossier blijkt dat er redenen zijn om verzoekers eigen verklaringen over zijn nationaliteit, zoals die zijn beoordeeld door de verwerende partij, in een ander daglicht te zien. Bijgevolg dient de asielaanvraag van verzoeker ten aanzien van Ghana te worden beoordeeld. Een vernietiging van de bestreden beslissing met het oog op aanvullende onderzoeksmaatregelen met het oog op het onderzoek naar zijn nationaliteit, zoals verzoeker vordert, is dan ook niet aan de orde.

Hieruit vloeit voort dat, waar verzoeker poogt aan te tonen dat zijn asielrelaas ten aanzien van Libië dient te worden beoordeeld, deze onderdelen van het betoog niet dienstig worden aangevoerd.

2.6. Voorts, waar verzoekende partij zich beroept op artikel 57/7 van de vreemdelingenwet, en hij betoogt dat de commissaris-generaal zijn asielrelaas niet vanuit de invalshoek van die bepaling heeft onderzocht, stelt de Raad vast wat volgt.

Artikel 57/7 van de vreemdelingenwet bepaalt dat het feit dat de commissaris-generaal het feit dat de aanvrager reeds vervolgd werd, reeds ernstige schade heeft ondergaan, of reeds rechtstreeks is bedreigd met dergelijke vervolging of met dergelijke schade, als een duidelijke aanwijzing beschouwt dat de vrees voor vervolging gegrond is en het risico op ernstige schade reëel is.

Door te verklaren dat zijn vader in Ghana door president Rawlings met de dood bedreigd werd, toont verzoekende partij niet aan dat hij reeds persoonlijk, en rechtstreeks vervolgd werd. In eerste instantie dient erop gewezen dat uit zijn verklaringen niet blijkt dat hij nog een angst zou koesteren ten aanzien van de voormalige president. Meer nog, hem expliciet gevraagd *“waarom Ghana geen optie is”* antwoordde de verzoekende partij *“Mijn vrees is; ik ken niemand in Ghana mijn ouders hebben niets achtergelaten van gegevens van familie ; ik weet ook niet waar ik moet verblijven in Ghana.”* De redenen die hem er werkelijk van weerhouden om terug te keren naar Ghana hebben dan ook geen uitstaans met de criteria van de Vluchtelingenconventie noch met deze tot toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, zodat verzoeker zich niet dienstig kan beroepen op artikel 57/7 van de vreemdelingenwet.

Verder volstaat het louter aanhalen van een vrees voor vervolging of voor het lijden van ernstige schade op zich niet om te kunnen besluiten dat deze vrees reëel is. De vrees van verzoeker moet tevens gegrond zijn, dit wil zeggen dat zij niet alleen subjectief bij hem aanwezig moet zijn maar ook moet kunnen worden geobjectiveerd (RvS 22 april 2003, nr. 118.506; zie ook: P.H. KOOIJMANS, Internationaal publiekrecht in vogelvlucht, Kluwer, Deventer, 2000, 354). Er is slechts sprake van objectivering onder de drievoudige voorwaarde dat de feiten die aan de basis liggen van de vrees bewezen worden geacht, dat er een causaal verband bestaat tussen de feiten en de vrees voor vervolging en dat deze vrees op het ogenblik van het onderzoek nog actueel is (S. BODART, *La protection internationale des réfugiés en Belgique*, Brussel, Bruylant, 2008, 171-172). Zoals dat reeds in de bestreden beslissing werd gesteld, zijn de feiten die aan de basis lagen van het vertrek van verzoekers ouders uit Ghana in het begin van de jaren '90 en waaraan hij zijn vrees voor vervolging verbindt zijn niet meer actueel, en verzoeker toont niet aan dat daar anders moet over worden gedacht. Verzoeker stelt dan wel dat dit een louter subjectieve beoordeling betreft, en dat Rawlings nog veel macht heeft in Ghana, gezien zijn status, maar dit zijn loutere beweringen, zonder dat zij gepaard gaan met enig begin van bewijs, en die dus niet van aard zijn om de motieven van de bestreden beslissing in een ander daglicht te stellen. Ook de afprint van de website "*afrik.com*", daargelaten de vaststelling dat verzoeker daarover geen toelichting geeft in het verzoekschrift, waarin wordt gesteld dat Rawlings door de National Reconciliation Commission van Ghana werd ondervraagd over de moord op drie rechters en op die van een gepensioneerd hoge graad van het leger, doet aan voorgaande vaststelling geen afbreuk. Waar verzoekende partij ook in dit verband uiteenzet dat hij bij terugkeer naar Ghana alleen en zonder bestaansmiddelen zou zijn omdat hij zijn hele leven in Libië heeft gewoond, en te verwijzen naar het verslag van de I. O. M. van mei 2012, dat hij bijbrengt en dat zou aantonen dat de toestand van de Ghanese migranten rampzalig is, moet worden vastgesteld dat verzoeker met deze algemene verwijzing niet aantoont dat deze situatie zou kunnen worden gelijkgesteld met een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade die in zijn hoofd zou kunnen worden aangenomen.

2.7. Specifiek wat de subsidiaire beschermingsstatus betreft, doet verzoeker in eerste instantie gelden dat zijn aanvraag niet werd onderzocht vanuit die invalshoek. Hij kan daarin echter niet worden bijgetreden. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in de bestreden beslissing heeft besloten tot de niet toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Het feit dat deze motieven geheel of gedeeltelijk gelijklopend zijn met de motieven die de weigering van de vluchtelingenstatus ondersteunen, betekent niet dat de beslissing omtrent de subsidiaire beschermingsstatus niet afdoende gemotiveerd zou zijn.

Verzoekende partij betoogt dat hij het risico loopt bij terugkeer op onmenselijke en vernederende behandelingen in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet en artikel 3 van het EVRM, omwille van het feit dat hij zich alleen en zonder bestaansmiddelen in een land dat hij niet kent zal bevinden. Evenwel brengt hij onvoldoende elementen aan om aannemelijk te maken dat hij persoonlijk het risico loopt op foltering of onmenselijke en vernederende behandeling of bestraffing, en kan worden verwezen naar hetgeen hierboven reeds werd gesteld. Verzoeker brengt, tot slot, geen andere gegevens bij die de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus zouden kunnen verantwoorden.

2.8. De Raad is van oordeel dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofdte van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet worden weerhouden. Het enig middel is niet gegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien april tweeduizend dertien door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

A. WIJNANTS